

TERNYILA PÁL versei

SZUFLA NÉLKÜL

elfogyott a lendület
a hinta már nem ringat tovább
mert
elernyedtek a
dédelgető kezek
zuhanok
úgy tölt meg a csobbanás idegen érzése
mint a víz az üres poharat
s a híd
mely egykor apró hinta volt
s csodálva néztem róla a
távoli fellegeket
most sötét sátorként
tornyosul fölém
összemosódnak az emlékek
mint a fehér
s fekete ruhák
lagymatag mosó-
porként már
nem fűz
össze
semmi
csak úszok
akár egy bomló haleledel

NINCS TÚZIFA

Drága olcsóság fejemen a haj
Mindig az ideg „szerelem” a baj
Hideg kályhámot sasolja a vég
Tüze kialudt beoltottad rég...

A MEGFÁRADT TŰPHÓN

Korán keltem. A paplan
még őrzi a tegnapi meleget.
A parazsat, amit a múlt
évről hoztam át.
De kialudt kandallómon
ez már mit sem segít.
Kiapadt könnypatakok
medrei várják a záport.
De a vonulattá nyúlt sóhegyek
nem engedik tovább
a ciklont, amely befoltozná
a tikkadt repedéseket...